

Sygn. akt II K 799/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2021 roku

sprawy Ł. M.

syna J. i B. z domu G.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 maja 2021 roku w J. rej. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd typu kład marki B. (...) będąc w stanie nietrzeźwości w ilości: 0,92 mg/l i 0,95 mg/l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, a także przy stwierdzonej obecności alkoholu etylowego we krwi w stężeniu 2,14 ‰

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje oskarżonego Ł. M. za winnego tego że w dniu 22 maja 2021 roku w J., prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny typu quad o pojemności skokowej silnika 200 cm³ znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej ilości alkoholu w wydychanym powietrzu: 0,92 mg/l i 0,95 mg/l, a także przy stwierdzonej obecności alkoholu etylowego we krwi w stężeniu 2,14 ‰, tj. występku z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza oskarżonemu Ł. M. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu Ł. M. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka oskarżonemu Ł. M. 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka oskarżonemu Ł. M. środek karny w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 3 (trzech) lat, na poczet którego na mocy art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19 maja 2021 roku;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka oskarżonemu Ł. M. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego Ł. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 357,89 (trzystu pięćdziesięciu siedmiu, 89/100) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 799/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	Ł. M.	Ł. M. w dniu 22 maja 2021 roku w J. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny typu quad o pojemności skokowej silnika 200 cm ³ znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej ilości alkoholu w wydychanym powietrzu 0,92 mg/l i 0,95 mg/l zawartości	

		alkoholu w wydychanym powietrzu, a także przy stwierdzonej obecności alkoholu etylowego we krwi w stężeniu 2,14 promila	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
22 maja 2021 roku Ł. M. w godzinach popołudniowych wspólnie z inną nieustaloną osobą spożywał alkohol w postaci wódki w ilości 0,7 litra. Następnie oskarżony zdecydował się podjąć czynności związane z wymianą opon w pojeździe typu quad marki B. (...) o pojemności skokowej silnika 200 cm ³ . Pojazd ten stanowił własność oskarżonego, jednakże nie był on zarejestrowany, a tym samym dopuszczony do ruchu.	Zeznania świadka M. J. k. 44-45 Wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. k. 114-115		
Pomimo faktu, iż Ł. M. zdawał sobie sprawę z znajdowania się w stanie nietrzeźwości, około godziny 17:00 zdecydował się on, w sposób organoleptyczny sprawdzić działanie tegoż pojazdu i udać na przejażdżkę. Początkowo Ł. M. jeździł tym pojazdem po okolicznych polach. Niemniej jednak w okolicach godziny 18:00 zdecydował się on wjechać na wyłożoną nawierzchnią bitumiczną drogą gminną	Protokół oględzin miejsca wypadku k. 6-7 Dokumentacja fotograficzna k. 11-25 Zeznania świadka A. T. k. 40-41, k. 115 Wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. k. 114-115		

<p>w przyczółku M. w miejscowości K..</p>			
<p>Po przejechaniu kilkuset metrów przedmiotową drogą Ł. M. uderzył quadem w betonowy murek i spadł na asfalt, gdzie został przygnieciony swoim pojazdem. Rzeczony wypadek miał miejsce nieopodal gospodarstwo domowego prowadzonego przez A. i J. T.. W tym samym momencie A. T., która sprzątała obejście usłyszała charakterystyczny odgłos silnika quada i obróciła głowę w kierunku jezdni, gdzie miało miejsce wyżej opisane zdarzenie drogowe.</p>	<p>Protokół oględzin pojazdu k. 4 -5 Protokół oględzin miejsca wypadku k. 6-7 Dokumentacja fotograficzna k. 11-25 Zeznania świadka A. T. k. 40-41, k. 115 Wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. k. 114-115</p>		
<p>Wówczas to A. T. niezwłocznie podbiegła na miejsce, gdzie dostrzegła, iż oskarżony leży przygnieciony quadem. Mając to na uwadze A. T. szybko zawołała męża J. T.. Na miejsce przybył także A. M., który wspólnie z J. T. wy dostał Ł. M. spod pojazdu. Następnie świadkowie tego zdarzenia zadzwonili na numer ratunkowy.</p>	<p>Zeznania świadka A. T. k. 40-41, k. 115 Zeznania świadka M. J. k. 44-45 Wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. k. 114-115 Zeznania świadka J. T. k. 115 Zeznania świadka A. M. k. 116</p>		
<p>Do przyjazdu policji przy Ł. M. przebywał A. M.. W tym czasie oskarżony nie spożywał alkoholu. Niedługo potem na miejsce przejechał patrol policji w składzie (...). W trakcie rozpytania Ł.</p>	<p>Zeznania świadka A. T. k. 40-41, k. 115 Zeznania świadka M. J. k. 44-45 Zeznania świadka J. T. k. 115</p>		

<p>M. przyznał policjantom, iż prowadził quad po drodze gminnej, a następnie uderzył w betonowy murek. Następnie już znajdując się w karetce pogotowia z nieracjonalnych powodów zaprzeczał temu faktowi.</p>	<p>Zeznania świadka A. M. k. 116</p>		
<p>Policjanci przeprowadzili badanie trzeźwości Ł. M. urządzeniem A. I.. Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 18:42 wykazało 0,92 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu. Badanie powtórzone o godzinie 18:57 wskazało wynik 0,95 mg/l. Urządzenie A. X. użyte podczas powyższej kontroli przez funkcjonariuszy policji posiadało ważne świadectwo wzorcowania uzyskane w dniu 22 stycznia 2021 roku. Następnie tj. o godzinie 20:44 w Sąddeckim Szpitalu (...) pobrano od Ł. M. krew celem przeprowadzenia badań na zawartość alkoholu. W wyniku przeprowadzonych badań w krwi Ł. M. stwierdzono zawartość alkoholu etylowego w ilości 2,14 promila.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1 Protokół badania stanu trzeźwości k. 2 Świadectwo wzorcowania k. 3 Zeznania świadka M. J. k. 44-45 Opinia laboratoryjna k. 56-57 Protokół pobrania krwi k. 58</p>		
<p>W chwili zdarzenia drogowego panowały dobre warunki atmosferyczne. Mianowicie była słoneczna pogoda, temperatura</p>	<p>Protokół oględzin miejsca wypadku k. 6-7 Zeznania świadka A. T. k. 40-41, k. 115</p>		

<p>powietrza wynosiła 12 stopni. Nawierzchnia drogi gminnej była sucha. Nie występowały także inne warunki utrudniające poruszanie się tą drogą. W chwili tego zdarzenia ruch drogowy na tej jezdni był umiarkowany.</p>			
<p>W skutek tego zdarzenia Ł. M. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnych otarć naskórka. Po zakończonych badaniach mężczyzna opuścił szpital. Natomiast uszkodzeniu uległ pojazd kierowany przez oskarżonego, który to miał między innymi pękniętą lampę przednią lewą, uszkodzoną kierownicę, licznik, a także poważnie naruszoną całość karoserii.</p>	<p>Protokół oględzin pojazdu k. 4 -5</p> <p>Notatka urzędowa k. 8</p> <p>Dokumentacja fotograficzna k. 11-25</p>		
<p>Ł. M. ma 37 lat. Oskarżony z zawodu jest monterem instalacji. Ł. M. jest od kilkunastu lat żonaty, z którego to związku posiada trójkę małoletnich dzieci. Oskarżony aktualnie pracuje zarobkowo na terenie Austrii, skąd uzyskuje miesięczny dochód w granicach 4500 złotych. Oskarżony jest właścicielem domu jednorodzinnego, a także dwóch samochodów osobowych. Żona oskarżonego jest gospodynią domową. W trakcie nieobecności Ł. M. w Polsce jego małżonka odwozi dzieci do szkoły samochodem</p>	<p>Wyniki z (...) k. 27-29</p> <p>Informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 34</p> <p>Informacja od wójta gminy K.</p> <p>Dane o podejrzanym k. 37 -38</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego Ł. M. k. 114-115</p>		

oskarżonego. Niedługo przed inkryminowanym zdarzeniem tj. 7 maja 2021 roku Ł. M. miał zatrzymane prawo jazdy z uwagi na przekroczenie prędkości o ponad 50 km/h.			
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<i>OCena DOWOdów</i>			
<i>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego Ł. M.	Ł. M. w trakcie dochodzenia nie przyznawał się do zarzucanego mu przestępstwa, zarazem korzystając z prawa odmowy składania wyjaśnień. Oskarżony swoją postawę procesową diametralnie zmienił w trakcie rozprawy głównej, kiedy to w sposób	

jednoznaczny przyznał się do winy oraz złożył obszerne wyjaśnienia. Mianowicie Ł. M. podał, iż rzeczywiście inkryminowanego dnia po obiedzie spożywał on alkohol w postaci wódki wraz z inną osobą. Do tego oskarżony wyjaśnił, iż decydując się na jazdę dopiero co naprawionym quadem zdawał sobie sprawę z tego, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Co ważne oskarżony podał także, iż co prawda początkowo poruszał się okolicznymi polami, jednak potem wjechał on na asfaltową drogę gminą. Ł. M. oświadczył również, iż zdarzenie drogowe z jego udziałem było wynikiem gwałtownego skrętu kierownicą pojazdu typu quad, a decyzje o powzięciu tego manewru podjął w celu ominięcia kury, która w świetle oświadczeń oskarżonego miała wówczas przechodzić przedmiotową jezdnią. Oskarżony zarazem przyznał, iż jechał tym pojazdem sam. Ł. M. nie zaprzeczał także, iż wynik badania stanu trzeźwości jest wynikiem spożycia alkoholu przed rozpoczęciem jazdy pojazdem mechanicznym. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za w przeważającej mierze wiarygodne, a co istotne za wiarygodne w zakresie, w którym Ł.

M. opisywał realizację znamion zarzucanego mu występkę. W tym miejscu trzeba spostrzec, iż fakt poruszania się oskarżonego drogą publiczną nie tylko został w tym procesie wykazany poprzez wyjaśnienia oskarżonego, lecz wynikał także z zeznań świadka A. T., która to wprost powiedziała, iż oskarżony poruszał się drogą gminą. Co więcej także wyniki oględzin miejsca zdarzenia nie budzą wątpliwości (w szczególności zdjęcia dokumentujące ślady hamowania), iż oskarżony wjechał w przydrożny murek z drogi publicznej. Podobnie nie budzą wątpliwości oświadczenia oskarżonego w zakresie w jakim podaje, iż wiedział, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Owe depozycje są przede wszystkim koherentne z zasadami doświadczenia życiowego, które wskazują, iż przy tego rodzaju stężeniu alkoholu w organizmie nie sposób mieć wątpliwości odnośnie swojego stanu psychofizycznego. Do tego jak wynika z wyjaśnień Ł. M. miał on spożyć znaczną ilość wysokoprocentowego alkoholu na zaledwie kilka godzin przed wypadkiem. Sąd Rejonowy nie mógł zarazem uznać za wiarygodnych oświadczeń Ł. M. w zakresie jakim podawał on przyczyny utraty panowania nad kierownicą. W tej kwestii

		<p>wypada zwrócić uwagę, iż w toku rozprawy głównej przesłuchano właścicieli posesji graniczących z miejscem wypadku i świadkowie ci kategorycznie zaprzeczyli, aby ich zwierzęta o tej porze miały możliwość wyjścia poza ogrodzone miejsce ich przechowywania. Także prędkość z jaką poruszać się miał oskarżony jawi się jako wątpliwa biorąc pod uwagę bardzo poważny zakres uszkodzeń jego pojazdu, a także istotną ingerencje w materię betonowego murku. W związku z powyższym Sąd Rejonowy rekonstruując stan faktyczny w przedmiotowej sprawie w dużej mierze oparł się na wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego Ł. M.. Owe dane miały także znaczenie w zakresie poczynienia ustaleń osobo poznawczych i wynikających stąd konsekwencji w zakresie wyboru kary i określenia jej wymiaru.</p>	
<p>Zeznania świadka A. T.</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania złożone w toku procesu przez A. T.. Świadek ta wskazała bowiem, iż widziała moment zdarzenia drogowego z udziałem oskarżonego i jest pewna, iż Ł. M. jechał drogą publiczną. Nadto świadek ta podała, że</p>		

wcześniej słyszała głośny i charakterystyczny silnik quada. Co więcej świadek zeznała, iż znalazła się na miejscu zdarzenia już kilka sekund po upadku oskarżonego i prócz niego nie dostrzegła żadnej innej osoby. Okoliczności te bez wątplenia są przydatne dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Jednocześnie brak było podstaw do podważenia waloru wiarygodności tych depozycji. Świadek jest dla oskarżonego osobą zupełnie obca. Tym samym nie miała ona żadnego interesu w składaniu określonych depozycji procesowych. W toku procesu nie ujawniony został żaden choćby najmniejszy konflikt świadka z Ł. M.. Co więcej A. T. o całym zdarzeniu dowiedziała się w sposób całkowicie przypadkowy. W ocenie Sądu Rejonowego także sposób składania przez świadka jej oświadczeń wiedzy przemawia za uznaniem tych zeznań za szczere i odpowiadające prawdzie. Mianowicie A. T. zeznając przed Sądem odpowiadała na pytania w sposób konkretny, nie siląc się na żadne domysły czy przypuszczenia. Nadto swoją wypowiedź świadek skoncentrowała tylko i wyłącznie do faktów, z którymi A. T. zapoznała się w sposób bezpośredni. Należy zważyć, iż świadek ta zeznawała w sposób rzeczowy, opanowany, wolny od nadmiernej

	<p>emocjonalności. Co więcej sposób składania przez A. T. depozycji procesowych w żaden sposób nie wskazywał na chęć obciążenia oskarżonego bądź złagodzenia jego odpowiedzialności karnej, wręcz przeciwnie świadek ta zachowywała się na wskroś neutralnie. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na dowodzie z zeznań A. T..</p>	
Zeznania świadka J. T.	<p>Brak było także powodów do podważenia wiarygodności depozycji złożonych w trakcie rozprawy głównej przez J. T.. Świadek ten nie widział bezpośrednio momentu upadku Ł. M., lecz przybył na miejsce zdarzenia niezwłocznie po tym jak zawołała go jego żona. Świadek w sposób jasny podał okoliczności w jakich udzielił pomocy Ł. M.. Co ważne świadek zaprzeczył aby na miejscu zdarzenia widział jakieś inne osoby, poza swoją żoną, oskarżonym i sąsiadem A. M.. Do tego świadek zaprzeczył aby oskarżony miał w jego obecności spożywać alkohol. Ponadto świadek negował wersje oskarżonego jakoby przyczyną jego upadku miała być wałęsająca kura z okolicznego gospodarstwa. Sąd Rejonowy zważył, iż powyższe wypowiedzi</p>	

mają ograniczoną przydatność dla przypisania oskarżonemu przestępstwa i mogły jedynie w sposób subsydiarny być podstawą ustaleń faktycznych w tym zakresie. Niemniej jednak brak jest podstaw do zanegowania ich szczerości. W tym zakresie trzeba zwrócić uwagę, iż owe dane korespondują z relacjami świadków A. T. i A. M.. Przedmiotowe oświadczenia wiedzy korelują także z zeznaniami M. J. tj. policjanta przeprowadzającego interwencje w związku z inkryminowanym zdarzeniem. Nadto owe zeznania pozostają zasadniczo (poza kwestią domowego ptactwa na drodze publicznej) spójne także z wersją przedstawioną przez samego oskarżonego. Sąd Rejonowy w przedmiotowym procesie nie powziął także wątpliwości odnośnie bezstronności świadka, który to świadek jest osobą w żaden sposób nie związaną emocjonalnie z oskarżonym. W związku z powyższym Sąd przy procesie odtwarzania ustaleń faktycznych posiłkował się także oświadczeniami wiedzy J. T..

Zeznania świadka A. M.

Podobnie jako wiarygodne, lecz jedynie częściowo przydatne dla

przypisania oskarżonemu zarzucanego czynu należało uznać zeznania świadka A. M.. Jego relacja złożona w trakcie rozprawy głównej znajduje pokrycie w całości pozostałych dowodów zgromadzonych w tej sprawie. Do tego Sąd Rejonowy nie ujawnił w owych zeznaniach żadnej dyskwalifikującej owe depozycje sprzeczności. Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na lakoniczność wypowiedzi A. M., który odpowiadał na pytania przewodniczącego w sposób rzeczowy, aczkolwiek mało wylewny. Podobnie jak pozostali świadkowie A. M. nie miał żadnego interesu w obciążaniu oskarżonego, który zasadniczo jest dla niego osobą obcą. Biorąc to pod uwagę Sąd Rejonowy w trakcie czynienia ustaleń faktycznych posiłkował się także relacją złożoną przez A. M..

Zeznania świadka M. J.

Sąd Rejonowy uznał zarazem za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych zeznania złożone przez M. J. tj. funkcjonariusza policji, który był obecny przy realizacji zdarzenia drogowego z udziałem Ł. M.. Świadek w sposób niezwykle dokładny opisał przebieg owej interwencji. Co więcej owe spostrzeżenia

mają oparcie nie tylko w notatce urzędowej, lecz także protokole oględzin miejsca wypadku, protokołach badania stanu trzeźwości, protokołach oględzin uszkodzonego pojazdu. Do tego należało mieć na względzie, iż świadek ten zwrócił uwagę iż początkowo Ł. M. przyznawał, iż to on prowadził quada, a dopiero w karetce pogotowia zaczął wypierać się tego faktu. Przedmiotowa relacja w tym zakresie jest spójna z wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie przez oskarżonego, który w sposób nie budzący wątpliwości przyznał, iż to on prowadził rzeczony pojazd mechaniczny. Sąd Rejonowy zważył zarazem, iż świadek ten jest osobą zupełnie niezwiązaną z oskarżonym, która ze zdarzeniem zetknęła się na skutek wykonywanych obowiązków służbowych. Do tego zeznania świadka są jasne, spójne, logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Ponadto należało zważyć, iż świadek odnosił się tylko i wyłącznie do faktów, których był bezpośrednim świadkiem. W związku z powyższym brak było powodów, aby zakwestionować wiarygodność jego wypowiedzi złożonych w trakcie dochodzenia. Jednocześnie Sąd Rejonowy wobec braku stawiennictwa M. J.

na rozprawie głównej zdecydował się odczytać zeznania świadka za wyraźną zgodą oskarżonego i obecnego na sali rozpraw obrońcy. Za powyższą decyzją procesową stał też fakt, iż oskarżony złożył szerokie wyjaśnienia, w których nie kwestionował swojej odpowiedzialności karnej. Nadto w trakcie rozprawy przesłuchano w sposób bezpośredni trzech innych świadków tego zdarzenia, co więcej świadków, którzy zetknęli się z tym zdarzeniem wcześniej aniżeli M. J.. To wszystko biorąc pod uwagę dyrektywę rozstrzygnięcia sprawy bez zbędnej zwłoki spowodowało skorzystanie przez Sąd z dyspozycji art. 392 k.p.k. i odczytanie zeznań złożonych przez tego świadka w trakcie postępowania przygotowawczego.

Jednocześnie z uwagi na fakt, iż okoliczności tego czynu były w zasadzie bezsporne, a także wyżej wysłowioną argumentację Sąd Rejonowy zaniechał dopuszczenia dowodu z zeznań P. F. tj, partnera służbowego M. J., który także nie stawił się na rozprawę główną.

Opinia sporządzona przez Centrum (...)

W ocenie Sądu Rejonowego brak było także powodów do podważenia opinii sporządzonej przez Centrum (...). W toku przedmiotowego procesu

	<p>nie ujawniły się żadne okoliczności podważające zaufanie do bezstronności owej instytucji oraz poziomu wiedzy specjalnej zatrudnionej w niej pracowników.</p> <p>Równocześnie owa opinia odpowiada w sposób pełny na wszystkie pytania zadane przez gospodarza postępowania przygotowawczego. Co więcej wypowiedź instytutu jest jasna nawet dla osoby nie posiadającej wiedzy specjalnej z przedmiotowego zakresu. Nadto w opinii w sposób precyzyjny wyszczególniono sposób dojścia do wniosków końcowych. Brak jest w tym dokumencie także jakichkolwiek dyskwalifikujących sprzeczności. Warto także zauważyć, iż strony tego procesu nie podważały treści tej opinii i nie sporządziły względem jej treści jakichkolwiek zarzutów. Stąd też poziom stężenia alkoholu w krwi Ł. M. Sąd Rejonowy ocenił na podstawie opinii wydanej Centrum (...) z siedzibą w S..</p>	
<p>notatka urzędowa, protokół badania trzeźwości urzędzeniem, świadectwo wzorcowania urzędzenia A., protokoły oględzin miejsca wypadku i uszkodzonego pojazdu wraz materiałem poglądowym, informacja ze starostwa (...),</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne pozostałe dowody wnioskowane przez oskarżyciela publicznego do przeprowadzenia w trakcie rozprawy głównej. Tymi dowodami były notatka urzędowa, protokół badania trzeźwości</p>	

notatka o oskarżonym, zaświadczenie o stanie majątkowym oskarżonego, karta karna, informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, protokół pobrania krwi

urządzeniem, świadectwo wzorcowania urządzenia A., protokoły oględzin miejsca wypadku i uszkodzonego pojazdu wraz materiałem poglądowym, informacja ze starostwa (...), notatka o oskarżonym, zaświadczenie o stanie majątkowym oskarżonego, karta karna, informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, protokół pobrania krwi. Przedmiotowe dokumenty zostały bowiem sporządzone we właściwej formie przez upoważnione do tego osoby. Dodatkowo żadna ze stron procesu nie kwestionowała danych merytorycznych zawartych w tych dokumentach. Także Sąd Rejonowy nie powziął wątpliwości co do autentyczności tych dowodów i prawdziwości zawartych w nich informacji. E. owe dokumenty okazały się być przydatne dla celów tego procesu i na ich podstawie Sąd Rejonowy ustalił szereg okoliczności faktycznych relewantnych dla końcowego wyniku procesu.

0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		Ł. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Ł. M. został oskarżony o to, że w dniu 22 maja 2021 roku w J. rejonu (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd typu quad marki B. (...) będąc w stanie nietrzeźwości w ilości 0,92 mg/l i 0,95 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, a także przy stwierdzonej obecności alkoholu etylowego we krwi w stężeniu 2,14 promila tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej za ten czyn zabroniony podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka</p>			

odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Bezsporne jest, iż owy typ czynu zabronionego jest typem powszechnym i formalnym tj. takim, do którego popełnienia zdolna jest każda osoba zdalna do ponoszenia odpowiedzialności karnej i do którego dokonania nie jest konieczne powstanie jakiegokolwiek zmiany w otaczającej nas rzeczywistości. Odnosząc się do zawartych w tym przepisie znamion należy przypomnieć, iż pojęcie ruchu lądowego jest znacznie szersze aniżeli poruszanie się przez sprawcę po drogach publicznych. Jak wskazał bowiem SN w wyroku w sprawie III KK 472/16 kryterium "ruchu lądowego" należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników. Nadto wypada zauważyć, iż również pojęcie pojazdu mechanicznego posiada swoją jurydyczną definicję, zgodnie z którą tego rodzaju przedmiotem jest pojazd, którego normalne użycie wiąże się z pracą jednostki napędowej w postaci silnika. W dawniejszym orzecnictwie Sądu

Najwyższego wątpliwości budziły przypadki gdy sprawca poruszał się pojazdem silnikowym o pojemności poniżej 50 cm³, jednakże w chwili obecnej przeważa słusznie dogmatycznie pogląd, iż to nie pojemność silnika stanowi czynnik różnicujący odpowiedzialność karną, lecz ogólne właściwości pojazdu. Tak też użycie roweru wyposażonego w wspomagający silnik elektryczny nie będzie realizować znamion tego występkę, gdyż konstrukcja tego pojazdu umożliwia jego eksploatację jako zwykłego roweru. Natomiast takiej możliwości nie ma w sytuacji pracy motoroweru czy skutera, które to pojazdy dla realizacji ich funkcji muszą posiadać uruchomiony silnik. Nadto trzeba stwierdzić, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego prowadzeniem pojazdu mechanicznego jest każde nadawanie mu kierunku jazdy oraz prędkości, niezależnie od tego czy do wykonywania tych czynności in concreto został użyty silnik. Jednocześnie należy wskazać, iż stan nietrzeźwości w polskim systemie prawa karnego posiada swoją definicję legalną zawartą w art. 115 § 16 k.k. i jest to przypadek, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5

promiła albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oczywiście z uwagi na brak zawarcia klauzuli nieumyślności dla przyjęcia tego występku niezbędne jest aby sprawca działał co najmniej z zamiarem wynikowym tj. posiadał świadomość możliwości jego popełnienia i przy tym godził się na realizacji wyżej opisanych znamion przedmiotowych.

Przenosząc powyższe rozważania natury teoretyczno – prawnej na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy nie miał żadnej wątpliwości, iż Ł. M. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu występku. W pierwszej kolejności należy w sposób kategoriyczny wskazać, iż to sam oskarżony nadawał zarówno kierunek jazdy prowadzonego przez siebie pojazdu jak i wyznaczał jego prędkość. E. trzeba stwierdzić, iż niewątpliwie prowadził on pojazd typu quad opisany szczegółowo w skardze oskarżycielskiej. Nadto elementarna wiedza z zakresu mechaniki pozwala stwierdzić, iż nieodłącznym elementem konstrukcji tegoż rodzaju pojazdu jest silnik

spalinowy. Co więcej jest to jedyny napęd tego rodzaju pojazdu i niemożliwe jest jego normalne używanie bez pracy silnika mechanicznego. Do tego odwołując się do starszych poglądów doktryny prawa karnego należy zauważyć, iż jak wyjaśnił sam oskarżony (i zresztą wynika wprost z nazwy tego pojazdu) przedmiotowy quad był wyposażony w silnik spalinowy o pojemności 200 cm³, a więc biorąc pod uwagę stosunkowo niewielkie gabaryty tego pojazdu, w bardzo mocną jednostkę napędową. Tym samym oczywistym jest, iż pojazd, którym poruszał się Ł. M. zalicza się do kategorii pojazdów mechanicznych. Nadto Sąd Rejonowy ocenił, iż Ł. M. prowadził ten pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Co prawda definicji tej nie spełniają bliżej nieokreślone pola, jednakże sam oskarżony przyznał, iż przynajmniej kilkaset metrów poruszał się asfaltową drogą gminną przebiegającą niedaleko posesji państwa T. i M.. Zarazem bezsporne jest, iż tego rodzaju trakt komunikacyjny służy przede wszystkim do organizacji transportu kołowego, a więc zgodnie z przytoczonym wyżej rozumieniem tego pojęcia wpisuje się jako desygnat pojęcia ruchu drogowego.

Nadto jak wynika zarówno z badania trzeźwości oskarżonego przeprowadzonego alkomatem jak i analizy składu jego krwi nie ulega wątpliwości, że stężenie alkoholu w jego organizmie wielokrotnie przekroczyło wartość dzielącą stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości. Biorąc to wszystko pod uwagę należało dokonać subsumcji, iż oskarżony inkryminowanego dnia prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, co wypełniło znamiona przedmiotowe tego występk. Nadto w świetle wyjaśnień samego oskarżonego oczywiste było, że Ł. M. tego czynu dopuścił się w zamiarze bezpośrednim. Tak tylko można interpretować sytuację, kiedy sprawca zaledwie kilka godzin po wypiciu dużej ilości wódki decyduje się na prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Co więcej sam oskarżony wyjaśnił, iż zdawał sobie sprawę z tego, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Dlatego też Sąd Rejonowy był zobligowany stwierdzić, iż oskarżony zrealizował także znamiona podmiotowe występk.

opisanego w art. 178a § 1 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego Ł. M. był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k, a stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako znaczny. W tym aspekcie należy zwrócić uwagę, iż Ł. M. prowadził pojazd mechaniczny w stanie wręcz upojenia alkoholowego. Tak tylko można utożsamiać sytuacje, kiedy to poziom stężenia alkoholu w jego krwi ponad 4

krotnie przekroczył normę odróżniającą przestępstwo od wykroczenia. Z uwagi na taki, a nie inny stan psychofizyczny Ł. M. jednocześnie poziom abstrakcyjnego zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji był automatycznie znacznie wyższy, niż w sytuacji gdyby oskarżony prowadził ten pojazd przy stężeniu granicznym. Co więcej skutki działania alkoholu upośledzające psychofizyczną zdolność do kierowania pojazdami zmaterializowały się w zdarzeniu drogowym, które było kanwą zainteresowania sąsiadów i ostatecznie wezwania służb ratunkowych. Nie sposób więc argumentować, iż oskarżony panował nad kierowanym przez siebie pojazdem. Do tego należy zwrócić uwagę na specyfikę pojazdu, którym kierował Ł. M.. Mianowicie był to quad o pojemności skokowej silnika 200 cm³. Tego rodzaju pojemność silnika w połączeniu z niską masą pojazdu pozwala na wyzwolenie bardzo dużej prędkości. Do tego trzeba zwrócić uwagę na zrywność i przyspieszenie tego pojazdu, a także trudniejsze niż w przypadku samochodu osobowego nadawanie mu kierunku jazdy. Ponadto wypada zwrócić uwagę, iż

pojazd ten był pojazdem niezarejestrowanym, a więc którego bezpieczeństwo użycia nie zostało potwierdzone przez właściwy organ administracyjny. Nie można więc tłumaczyć, iż użycie takiego pojazdu miało w istotny sposób zmniejszać stopień karygodności tego czynu. Podobnie należało mieć na względzie fakt, iż oskarżony bezpośrednio przed wypadkiem poruszał się drogą gminną w bezpośredniej bliskości zabudowań mieszkalnych. Nie trzeba mieć bogatej wyobraźni aby stwierdzić, iż tym zachowaniem oskarżony spowodował znaczne, choć jeszcze abstrakcyjne ryzyko dla dobra prawnego. Jak wspomniała A. T. ruch na tej drodze jest umiarkowany. Z tego traktu komunikacyjnego korzystają także piesi, w tym dzieci. Także pora wczesno wieczorna, za jaką należy uznać godzinę okolicie godziny 18 w maju nie dają podstaw do redukcji stopnia społecznej szkodliwości. Dodatkowo należy zważyć, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, co zawsze katalizuje stopień karygodności danego występku (możliwego do popełnienia w obu postaciach zamiaru). W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż owo zachowanie

jest karygodne i jako takie spełnia materialną definicję przestępstwa. Nadto ów stopień społecznej szkodliwości był jednym z elementów, które w ocenie Sądu Rejonowego przekładały się na niemożność skorzystania w tej sprawie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Czyn oskarżonego był także zawiniony w świetle normatywnej teorii winy recypowanej w polskim systemie prawa karnego w art. 1 § 3 k. k. Zgodnie z tą teorią czyn sprawcy można uznać za zawiniony, wtedy gdy można postawić mu prawnie relewantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. W okolicznościach niniejszej sprawy wina oskarżonego jest pełna i brak jest żadnych powodów do limitowania jej stopnia. Mianowicie oskarżony Ł. M. jest osobą dorosłą, posiadającą już spory bagaż doświadczenia życiowego. Stąd też mając na uwadze powszechność tego rodzaju procederów oskarżony z pewnością posiadał dobrze zinternalizowany zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości. Do tego trzeba zwrócić uwagę, iż oskarżony nie był w żaden sposób przymuszony do tego rodzaju czynności. Tak naprawdę przejazdka oskarżonego drogą

publiczną była wynikiem jego własnej fanaberii. Nie można więc mówić, że sprawca działał w stanie wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. W realiach tego postępowania wątpliwości nie budziła także poczytalność oskarżonego tempore criminis, który w świetle własnych oświadczeń nigdy nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. W kontekście winy Ł. M. należy także zwrócić uwagę na fakt, iż zaledwie kilka dni wcześniej zatrzymano oskarżonemu prawo jazdy kat. B z uwagi na drastyczne przekroczenie prędkości (ponad 50 km/h). W związku z powyższym należy stwierdzić, iż Ł. M. powinien mieć świeżo utrwaloną potrzebę przestrzegania przepisów prawa o ruchu drogowym. Niemniej jednak zachowanie oskarżony odzwierciedlało jego lekceważenie dla powszechnie obowiązującego prawa. Stąd też Sąd Rejonowy stwierdził, iż czyn oskarżonego był zawiniony w rozumieniu art. 1 § 3 k.k., a poziom winy sprawcy był wysoki, co także uniemożliwiało zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Sąd Rejonowy zważył, iż obrońca oskarżonego w trakcie rozprawy głównej złożył wnioski o poddanie oskarżonego w trybie art. 387 k.p.k. Niemniej jednak wniosek ten implicite nie mógł zostać uwzględniony. Artykuł 387 § 1 k.p.k. mówi bowiem o poddanie oskarżonego karze (zastosowaniu kary i środków karnych), a nie skorzystaniu z instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Sąd Rejonowy nie był więc władny w tym trybie wydać orzeczenia, o którym mowa w art. 66 § 1 k.k. Niemniej jednak jak już wcześniej sygnalizowano czyn oskarżonego jak i jego ogólna postawa nie zasługiwała na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji. Raz jeszcze należy zwrócić uwagę na znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu wynikający przede wszystkim z bardzo wysokiego stężenia alkoholu w organizmie sprawcy, jak również działaniem z zamiarem bezpośrednim czy poruszaniem się w godzinach dziennych po drodze publicznej pojazdem (z gruntu niebezpiecznym z uwagi na swoje właściwości techniczne) niedopuszczonym do ruchu. Nadto wypada zauważyć, iż dla warunkowego umorzenia

postępowania karnego wymagane jest ażeby stopień winy sprawcy nie był znaczny. Jak już wyżej podano w okolicznościach tego procesu Sąd Rejonowy nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności limitujących poziom winy Ł. M.. Raz jeszcze należy wskazać, iż oskarżony zdecydował się na jazdę w stanie nietrzeźwości mając pełną świadomość upojenia alkoholowego, nie będąc do tego przymuszony przez jakiejkolwiek okoliczności faktyczne poza jego własną fanaberią. Gdyby bowiem Ł. M. istotnie chciał sprawdzić tylko czy w sposób prawidłowy wymienił opony w tym pojeździe, to ograniczyłby się do przejażdżki po własnym podwórku, ewentualnie miejscowych polach, a nie zdecydował się oddalić o sporą odległość od miejsca zamieszkania i do tego poruszać się drogą publiczną. Do tego Sąd Rejonowy zwraca uwagę, iż ustawodawca dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania wymaga także poczynienia pozytywnej prognozy kryminologicznej, w świetle której warunkowe umorzenie postępowania będzie wystarczające dla zapewnienia braku powrotu do przestępstwa oraz poszanowania porządku prawnego. W ocenie Sądu i w

tym zakresie zachodzą poważne wątpliwości, mianowicie Ł. M. na kilka dni przed inkryminowanym zdarzeniem dopuścił się bardzo poważnego wykroczenia drogowego, które to obligowało funkcjonariuszy policji do zatrzymania prawa jazdy. Tym samym należy ocenić, iż oskarżony jest osobą skłoną naruszać reguły bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Co więcej wątpliwe jest jego zrozumienia naganności takiego postępowania, skoro zaledwie kilka dni później dopuścił się przestępstwa przeciwko temu samemu dobru prawnemu. Mając to wszystko na uwadze Sąd Rejonowy stwierdził, iż zastosowanie w tej sprawie warunkowego umorzenia postępowania byłoby wyrazem nadmiernej pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości i nie przyczyniłoby się do realizacji funkcji wychowawczej i retributywnej prawa karnego.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w punkcie I wyroku uznał oskarżonego Ł. M. za winnego tego, że w dniu 22 maja 2021 roku w J. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny typu quad o pojemności skokowej silnika 200 cm³ znajdując się w stanie nietrzeźwości

<p>przy stwierdzonej ilości alkoholu w wydychanym powietrzu 0,92 mg/l i 0,95 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, a także przy stwierdzonej obecności alkoholu etylowego we krwi w stężeniu 2,14 promila tj. występku z art. 178a § 1 k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz</p>			

zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Ł. M.	I	I	<p>Zgodnie z treścią art. 178 a § 1 k.k. prowadzenie pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości zagrożone jest grzywną, karą ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Natomiast dyrektywy sądowego wymiaru kary zostały wysłowione przez ustawodawcę w art. 53 k.k. Według tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Wymierzając karę, sąd</p>

uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem. Owe zasady sądowego wymiaru kary należy stosując się do dyspozycji art. 56 k.k. rozciągnąć także na orzeczenie co do innych środków reakcji karnej o charakterze penalnym przewidzianych w kodeksie karnym. Na powyższe reguły rządzące sposobem ustalenia kary właściwej zarówno do osoby jak i czynu sprawcy

należy nałożyć także zasadę wynikającą z art. 58 § 1 k.k., zgodnie z którą w przypadku gdy górna granica ustawowego zagrożenia danego występku nie przekracza 5 lat sąd może zastosować karę pozbawienia wolności tylko w przypadku gdyby inna kara nie mogła przynieść oczekiwanego efektu. Niemniej jednak okoliczności tego zdarzenia jak również właściwości indywidualne samego oskarżonego Ł. M. wskazywały, iż to właśnie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności będzie w tym procesie najśluszniejszym rozwiązaniem. W pierwszej mierze należy zwrócić bowiem uwagę, iż błędem byłoby poprzestanie na wymierzeniu oskarżonemu samej tylko grzywny. Tego rodzaju kara – uchodząca za najłagodniejszą z kar przewidzianych przez polskiego ustawodawcę w ocenie Sądu Rejonowego nie odpowiadała znacznemu stopniu społecznej szkodliwości tego czynu. Raz jeszcze należało wziąć bowiem pod uwagę poziom nietrzeźwości oskarżonego i związane z tym ryzyka dla dobra prawnego. Nadto w ocenie Sądu Rejonowego należy mieć na względzie, iż Ł. M. zdecydował się na jazdę

pojazdem mechanicznym niemal bezpośrednio po spożyciu dużej dawki alkoholu, co czyni ten czyn bardziej społecznie szkodliwym niż w sytuacji gdyby owo zdarzenie było efektem „dnia wczorajszego”. Ponadto nie sposób stracić z pola widzenia faktu, iż Ł. M. w chwili czynu „dopiero co” miał zatrzymane prawo jazdy w związku z popełnionym przez niego poważnym wykroczeniem drogowym. Powtórzyć należy także rozważania odnośnie charakteru przedmiotowego pojazdu mechanicznego, który stwarza problemy w użytkowaniu nawet w pełni sprawnym użytkownikom ruchu drogowego, a także fakt jego braku rejestracji. Tym samym w ocenie Sądu poprzestanie na wymierzeniu oskarżonemu grzywny było nieadekwatne do okoliczności przedmiotowych sprawy, a także nie realizowałoby funkcji retributywnej prawa karnego oraz potrzeby uświadamiania społeczeństwu rażącej naganności tego rodzaju postawy. Sąd Rejonowy wziął także pod uwagę, iż tego rodzaju kara nie spełniłaby także w pełni funkcji wychowawczej wobec sprawcy, który mógłby mieć świadomość otrzymania swego mandatu za zachowanie będące przecież

przestępstwem. Nie ulega zarazem wątpliwości, iż karą właściwą biorąc pod uwagę wcześniejszą nie karalność Ł. M. byłaby kara ograniczenia wolności. Kara ta w ocenie Sądu Rejonowego w sposób najlepszy uzmysławia sprawcy naganność jego czynu i przez dłuższy okres czasu wpływa na kształtowanie postawy skazanego. Niemniej w realiach tej sprawy wymierzeniu tego rodzaju kary sprzeciwiał się względ na art. 58 § 2 a k.k., zgodnie z którym kary tej nie wymierza się jeżeli indywidualne warunki sprawy uzasadniają przekonanie, iż wykonanie prac społecznie użytecznych będzie wątpliwe bądź utrudnione. Natomiast w tym aspekcie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż Ł. M. jest osoba stale pracującą poza granicami Rzeczypospolitej. Stąd też wątpliwe byłoby wykonanie tych prac orzeczonych w formie art. 34 §1a pkt 1 k.k. Nadto brak jest możliwości orzeczenia wobec skazanego potrącenia, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 4 k.k. Jednocześnie w ocenie Sądu Rejonowego zmuszenie oskarżonego do zaprzestania pracy zarobkowej z za granicą w celu wykonywania prac społecznie użytecznych byłoby dla oskarżonego

			<p>niewspółmiernie dużą dolegliwością. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż w realiach tej sprawy najwłaściwszą karą będzie krótkoterminowa kara pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymiar tej kary ustalił na bardzo niskim poziomie – 3 miesiące. Jest to zaledwie 12 % ustawowego zagrożenia dla tego rodzaju przestępstwa. Określając tak niski wymiar owej kary Sąd wziął pod uwagę, iż Ł. M. pomimo kilkunastoletniego okresu dorosłości był w chwili czynu osobą niekaraną. Jednocześnie Sąd Rejonowy wziął pod uwagę fakt, iż w realiach tej sprawy brak jest okoliczności limitujących winę sprawcy. Z drugiej strony warto wskazać, iż jak wynika z danych osobo poznawczych Ł. M. jest osobą posiadającą ustabilizowaną sytuację życiową. Mianowicie od kilkunastu lat pozostaje on w związku małżeńskim, posiada stałą pracę. Dlatego Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył oskarżonemu karę 3 miesiące pozbawienia wolności tj. karę bliską dolnej granicy ustawowego zagrożenia dla tego rodzaju kary.</p>
Ł. M.	II	I	Sąd Rejonowy jednocześnie uwzględnił wyżej już podnoszoną

uprzednią niekaralność Ł. M., którego dotychczasowa postawa życiowa pozwala na poczynienie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej i w punkcie II wyroku zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie II wyroku na dwu letni okres próby. W ocenie Sądu Rejonowego zastosowanie wobec oskarżonego elementu probacji nie będzie przeciwstawił się w sposób negatywny społecznemu odbiorowi tego wyroku. Nadto okres dwóch lat jest wystarczający aby zweryfikować czy owo zdarzenie było faktycznie jednostkowym wykroczeniem przez oskarżonego na drogę przestępstwa czy też sygnałem świadczącym o jego demoralizacji. Sąd Rejonowy uznał zarazem, iż względ na bezpośrednią bliskość inkryminowanego zachowania z wykroczeniem popełnionym 7 maja 2021 roku nakazuje wyznaczyć dłuższy niż minimalny okres próby. Dlatego też w punkcie II wyroku Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I wyroku na dwu letni okres próby.

Ł. M.	III	I	<p>W punkcie III wyroku mając na względzie brak efektywnej dolegliwości dla oskarżonego kary, której wykonanie warunkowo zawieszono w punkcie II wyroku, Sąd Rejonowy uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. Kara ta będzie stanowić pewien symbol naganności inkryminowanego zachowania Ł. M.. Nie wolno bowiem zapominać, iż swoim zachowaniem oskarżony spowodował wysokie ryzyko dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Nadto brak było jakichkolwiek podstaw do limitowania poziomu winy oskarżonego, który doskonale zdawał sobie sprawę ze swojego stanu psychofizycznego i mimo to zdecydował się poruszać drogą publiczną. Nadto w ocenie Sądu Rejonowego nie można w sposób dowolny eliminować retributywnej funkcji kary poprzez istnienie obligatoryjnych środków karnych, w tym środków o charakterze pieniężnym. Środki karne mają bowiem co do zasady do spełnienia funkcje natury prewencyjną, ochronną dla dobra prawnego. Inne zadanie ma natomiast do wykonania kara, która winna być odpłatą za</p>
-------	-----	---	---

zachowanie stanowiące przestępstwo. Co więcej wykonania tej kary grzywny i jej późniejsze wykonanie będzie mieć wpływ na ocenę zachowania Ł. M. w okresie próby. Dlatego też aby oskarżony odczuł karygodność swojego występku Sąd Rejonowy w punkcie III wyroku wymierzył mu 50 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. W ocenie Sądu Rejonowego tego rodzaju grzywna stanowiąca niespełna 10 % ustawowego zagrożenia nie jest orzeczeniem zbyt surowym, nawet w połączeniu z wymierzoną Ł. M. karą pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono. Natomiast określając wysokość stawki dziennej Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżony jest osobą mającą na utrzymaniu trójki dzieci, której zdolności zarobkowe ulegną zmniejszeniu na skutek orzeczenia obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Także wskazywane przez oskarżonego dochody jakie ma uzyskiwać na terytorium Austrii nie implikują konieczności wyższego określenia stawki dziennej grzywny.

Ł. M.	IV	I	<p>W punkcie IV wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec Ł. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W tym miejscu wypada przypomnieć, iż zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. w przypadku wydania wyroku skazującego za przestępstwo stypizowane w art. 178a § 1 k.k. sąd jest zobligowany wydać zakaz prowadzenia pojazdów na okres co najmniej 3 lat. W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie zakaz ten winien objąć wszystkie pojazdy mechaniczne. Nie sposób bowiem pominąć poprzedniego zatrzymania prawa jazdy kat. B z uwagi na wykroczenie drogowe. Tym samym należy stwierdzić, iż naruszanie przez oskarżonego przepisów prawa o ruchu drogowym niw ogranicza się tylko i wyłącznie do pojazdów typu quad. Nadto Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, iż jak wyjaśnił żona oskarżonego posiada uprawnienia do kierowania pojazdami kat. B i to ona w trakcie jego nieobecności w kraju korzysta z samochodu, między innymi odwożąc dzieci do szkoły. Nie można więc argumentować, iż tego rodzaju środek karny będzie w sposób ponadstandardowy obciążać oskarżonego i jego najbliższą rodzinę.</p>
-------	----	---	--

			<p>Natomiast konieczność utrudnionego dojazdu do pracy Ł. M., która owszem może być dla niego dolegliwa jest naturalną konsekwencją popełnienia przypisanego oskarżonemu występkowi. Nadto w świadomości społecznej zarysowana jest już po wielu latach obowiązywania tego przepisu konieczność orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów, a więc Ł. M. decydując się na jazdę w stanie nietrzeźwości musiał zdawać sobie sprawę z ryzyka jakie wiązać się będzie z ujawnieniem tego czynu. Jednocześnie w niniejszej sprawie nie zmaterializowały się przesłanki nakazujące orzeczenie tego środka karnego w wyższym wymiarze, gdyż czyn ten został popełniony na drodze gminnej o umiarkowanym natężeniu ruchu drogowego, a jedyną osobą która poniosła konsekwencje jego nierozwagi był sam Ł. M.. Jednocześnie celowym było zaliczenie oskarżonemu okresu zatrzymania jego prawa jazdy na podstawie art. 63 § 4 k.k.</p>
Ł. M.	V	I	<p>Artykuł 43a § 2 k.k. przewiduje także obligatoryjny środek karny dla sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k.</p>

w postaci świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy (...). W świetle tego przepisu ustawowym minimum jakie można wymierzyć tego rodzaju sprawcy jest kwota 5000 złotych. W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie brak było podstaw od odejścia od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W szczególności należało mieć na względzie orzeczoną w tej sprawie grzywnę na podstawie art. 71 § 1 k.k. Nadto Sąd Rejonowy wziął pod uwagę, iż oskarżony uzyskuje przeciętne dochody, a utrzymuje on 5 osobową rodzinę. Oskarżony nie jest też osobą szczególnie majątną. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż jest to pierwsze w życiu oskarżonego przestępstwa, co także powinno skłaniać do odejścia w tej sprawie od nadmiernej punitowności. Nadto ogół reakcji karnej przewidzianej w tym wyroku jest w ocenie Sądu Rejonowego wystarczająca do uzyskania wszystkich celów związanych z dyrektywami prewencji generalnej i indywidualnej.

**Inne
ROZSTRZYGNIECIA
Zawarte w WYROKU**

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
VI	<p>Natomiast rozliczając koszty tego procesu Sąd orzekał na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Nie można bowiem zapominać, iż to bezprawne postępowanie Ł. M. spowodowało konieczność wszczęcia procesu karnego i poniesieniu w związku z tym wydatków przez Skarb Państwa. Nadto należało zwrócić uwagę, iż czyn Ł. M. był umyślny, popełniony w zamiarze bezpośrednim. Co gorsza brak jest okoliczności</p>		

limitujących zawinienie oskarżonego. Przeciwko obciążeniu oskarżonego kosztami procesu nie przemawia także jakaś szczególnie ciężka sytuacja materialna sprawcy, który uzyskuje wynagrodzenie w granicach przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw. Nadto także wydatki poniesione w tym procesie nie mogą zostać uznane za nadmiernie wysokie. Dlatego też w punkcie VI wyroku Sąd Rejonowy działając na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od Ł. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 357,89 złotych tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 60 złotych tytułem opłaty.

Podpis